پښتو کیسې

Ketabton.com

راټولونکي: عادل منصور

کال : ۱۴۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړني

دکتاب نوم: پښتوکیسی

راټولوونکې: عادل منصور

بریښنالیک: adilmansoor371@gmail.com

اړیکه : ۷۸۰۲۰۹۱۶۴ (۹۳+)

ډیزاین چارې: راټولوونکې

خپرندوی: www.ketabton.com

کال: ۱۴۰۴ هـ . ش

دچاپ حقوق خوندې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

- خپل قدرمن پلار ته چې د ژوند په هره برخه کې يې زما پالنه کړې او زه يې تعليم کولو ته هڅولی يم او زما ملاتړ يې کړی دی.
- خپلې قدرمنو مېندو ته چې دعاګانو يې همېشه زما ژوند تاند ساتلی. او د ژوند په هره برخه کې يې کاميابي را په برخه کړې ده.
- خپلو هغو قدرمنو استادانو ته چې زما معنوي پالنه يې کړې. او زه يې ددې جوګه کړی يم چې نن ورځ د خپل ځان او ولس لپاره د خدمت مصدر وګرځم.
- خپلو زړه ته رانږدې ټولګيوالو او خوږوملګرو ته چې هر وخت يې په خپلو نېکو مشورو سره سمې لارې ته تشويق کړی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

- دببو کور
- بابا
- تاویز
- ښایست
- د نیکه بابا بنګله
- نرسه
- ځواک
- دژبې خرپ
- یواځې شیبې
- نیمګړې کیسه
- پلار، موراو لور
- دشیشې ګیلاس
- سنیما
- پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

دپښتو د پرمختګ پر لور

په نړۍ کې ډیرې داسې ژبې شتون لـري چې ورځ تربلی یی وېونکی

کمیږي، د مرګ پر پوله ولاړې دي او ډیرې ژبې لا پخوا مړې شوی دي

ددې ژبو له ډلې څخه یوه ژبه پښتو ده چې تـر مرګه نه ده رسېیدلې

خو په (نری رنځ) اخته شوی ده . خدای مکړه که درملنه یی ونه شی نو

له مړینې سـره به مخامخ شی .

نو راځی چی خپله مورنۍ ژبه(پښتو) له (نری رنځ)څخه وساتو!

عادل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلی په مينځ کې د ويالی په غاړه دا کور په ځو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوريدی.
د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يي يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .
د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کور کې ځو تنه سپين ږيری او يو ځو سپين سری هم اوسيدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼي او يا خام انګور به يي خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د ځپر تر سوری لاندی به يي خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډيوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودريدی او کله به يي د هګيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو ځو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يي ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنګ به يي وکړ.
د مازديګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو خرخی ګرځولې ، ټپی به يي ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يي بلې شونتې نيولي وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شي وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو.
ځوانی مرګ، بې حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library
میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به یي کول. د ببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه یې ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچي (بیتی) د ګنډلو ماشین، د شیشې ګیلاسونه، چیني لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بیا یوه ورځ د ببو مشر زوی خلیل دوبۍ ته د تللو فیصله وکړه .دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو .خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو ځو واری تللی وه.
دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امړیندو اخوا د یخوا منډۍ وهلی او په میلمنو ګرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هیڅ خبري یي نه کولی. د خیرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانګه کې کیښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یي تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو. ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کیښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د وروڼو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو.
یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی . ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببوویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، نه ژړل نه یي څه د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library
. یو چا ورته وویل "ببو د مازیگر مونځ بـه درنـه قضا شي" خـو ببـو بیـا هـم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو .خواښي تـه ورنـږدی شـوه او دی ولیـدل چـې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه.
سترگی یې دروازی ته نیولی وې امږور یې لاس ونیولو او ورته یې وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترگو یې دوه اوښکی راتوی شـوې او پـه یوې سلگۍ یې وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د گنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مې ایلـه د مشـین ترغـاش لانـدې ایښـی دی، چې د نگارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نگاره په قهـر شـوه. اوس یـې غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورگنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیـا نـن کـوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه ځکه سمه ده، چـې لـه تـیرې میاشـتې راهیسـې کلـه د نگارې او بابا نانډری پیل شي، نو زه هـم پـه کـې د روغـې جـوړې لپـاره ورغوښـتل کیږم .
نور کله د نگارې په کور کې ډېـره خـاموشي وي. یـوازې د بابـا غـږ اورېـدل کیـږي. نگاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خـوړلي وي، بیا نو د هغه غږ ځوك نه اوري، یوازې نگاره لگیا وي. هغه زمـا د مامـا لـورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د مامـا کورونـه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکۍ د دواړو کورونـو تـرمنځ لکـه د میږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانگي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویـلي دي چـې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بـازاري خـواړه وربانـدې بنـد دي. نگاره د بابا پواځینۍ لورده او په یوې بهرنـۍ اداره کـې کـار کـوي. بابـا د سرکـاري نـوکرۍ نـه گوښـه شـوی دی، اوس د اویـاوو کـالو دی، د معـدې لـه تکلیـف پرتـه نورصحت یې ډېر ښه دی. خو نگاره تل د پلار په اړه خواشینې وي. بابا څـو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library
کله کله یې د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې ښیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه وربانديې واچوي او خوري یې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه ورځي. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:
..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګندل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وګړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګیدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې ،مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښینم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وايي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وايي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :

”اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري.“ زه بابا ته ګورمه. دی وایي :

”تا د معدې تکلیف نه دی تېر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کېږي.“

نګاره بیا راتاوه شي: ”ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډی ته څوك ولاړ و.“ بابا ژر ناره کړه: ”زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."

نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: ”زه د شاخوباني ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډی سره جوخت ولاړ و.

بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زما ورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :

”د ګاډی سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.

بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :

”دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم .“ نګاره یو څه ارامه کېږي. وایي: ”ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل

شوي دي .“

بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:

”نوریني! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟.“

د درې کلنې نوریني په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهېږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :

”بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې.“

(c) ketabton.com: The Digital Library
د نورينې ځواب د يوه ډيپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا يې نه ويل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ويې ويل :
"بابا دوه پکوړې چې نورينې ته ورکولې، نو څه شرط يې ورباندې ايښی و؟."
دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ - پټ راکتل. هغوی تر نورينې زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه يو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله مونډلې ده. فکر کوي چې جنګ پاي ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غونډې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
"بابا لاته ويلي وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې."
"هۍ هۍ! لعنت دې وي د ماشوم په عقل". دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لړه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
"دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي."
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غبره پوهيږې چې دا زهييره ده. بيا رادننه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :
"د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيټه يې په لاس کې نيولې وي.
اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په ويښه تيره کړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نګارۍ تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډك شو. وایي :

”ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .“

اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :

”هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې ابښېدلې وړې خوړلې وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .

بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډك غږ وایي : ”تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هېر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کېږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تېرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.“ د بابا دا اعتراف د نګارۍ دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه رابښکاره شول، اوس ټول نګارۍ ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅېږي او اعلان کوي :

”اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغېږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بېزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تېرېږي.“

نګارۍ دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غبږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي ،مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چې که د بابا په خېټه کېدرد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه مټایي، یا لوبیا... بابا نه منع کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاويز

هاشم د ښاري سروېس نه په بېړه ښکته شواو غوښتل يې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا ورباندې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس ورباندې چيغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هيره کړې ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.

هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يې روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکړکۍ نه نيم بهر راځوړند و،نورو سورليو ډرايور ته چيغې وهلې چې ايسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کې د هاشم وړه بټوه نيولې وه،او چې دی ورنږدې شو هغه په زوره زوره لګيا و"په بس کې ويده وې نو اوس خو راويښ شه... داخلې درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."

هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته اولايې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې مياشت کې دا دويم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کيده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلويې ودانۍ په لورې روان شواوچرت يې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زيات دبټوې ساتنه کوله اوس ورباندې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او يا دا چې بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کې منشي۔ و او دا بټوه يې ديو ګاډې والا نه په لسو روپو اخيستې وه.

دمياشتې په سر کې به يې دتنخوا ټولې پيسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ به يې له هغې د لارې کرايه اخيستله،دبټوی په يو جيب کې به يې ماتې پيسې وې،په بل کې شناختي کارډ دريم چې زنځير يې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډير بد وخت لپاره په کې ساتل.

د هغه وخت لپاره چې ده يې انديښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کيدل او ناڅاپه ناروغي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چې په لومړي نظر هیڅ ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چې وربانديې څو جملې لیکلي دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وینا په ښار کې یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځینې خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترځنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلې جینکۍ ولیدې چې د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ویل،ځکه د هغې په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسې بریښېده چې په کور کې یې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دورمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چې یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به یې ورته نصیحتونه کول چې وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول درې اوڅلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینۍ کور ته به ورشو". څو اوونۍ تیرې شوې نو مور وربانديې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو .

(c) ketabton.com: The Digital Library
هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې یوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې ترېنه راویستلو په دې لیکلې جملې به یې ولوستې موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کې کیښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کې به دډوډۍ نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چې له کلې راتلل په ښار کې دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کې به یې ورمې ته اخیستل.

تر اوسه ده دورمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دورمې بدنامې هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کې وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سیمو کې اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چې کلې ته ولاړ شي، په دې ډله کې ورمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د ورمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه.

د ورمې کور په یوه تنګه کوڅه کې وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او ورمې ته یې وویل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه.

ورمې ورته دمننې یو څو جملې وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چې که ورمې راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکړه ایساربږي. ورمه په لاره کې هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، ورمه هلته ودربده او هاشم ته یې وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وویل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ویل ورمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library
په تیاره کوڅه کې هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کې یې دا ټپه وګرځیده.
ماته دې څه ویل مانه هیر شو ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه
دی نه پوهیدو چې ورېمې ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کې ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلې وربښلې خو مخامخ به ورمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې ورمه سوچه پښتنه ده، ځنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته یې وویل: "ستا دواده وریږي به کله خورو"هاشم ورته وویل: "مورې بس لږانتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کویاو ورمې ته به هم هماغسې لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسې نه ورمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل ریبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې یوه ورځ هغه دورمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وۀ، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربیې نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل. ها شم به دډوډۍ پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورمه له هغه ځایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بټنې ووهې.

(c) ketabton.com: The Digital Library
ورمه چي له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته يې وويل"ستا يادبېري چې يوه ورځ فوټوکاپي ماشين کار نه کاوه او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمنني نوټ هم ليکلی و،که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچي مورته يې له ښاره ميوه يوړه،او هغې ته يې دورمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته يې ولاړه شي.
مور يې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښين نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واوړيدل نوهاشم ورپسې بېرته ولاړو.
کور ته دراړسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"ځنګه موري ورمه دې وليده...کورنۍ يې ځنګه ده؟" مور ورته وويل"بچييه زړه دې صبر کړه. د ورمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اوريدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلي وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و.
په دې دورمې دلاس ليک و په کې ليکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې منته درڅخه نشمه کولې ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته رابانديې غږ وکړې زه به ستا پور ورې يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړی، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې ورمې وربانديې دکمپيوټر دکاروني نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتياط يې دبټوې په پټ جيب کې کيښودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خواښې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والې واورې خوښیدې، ددوی کلی دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمې لومړیو واورو چې
هر څه به سپین کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بیا وکړه. یو چا به د کورنه ګوره راوړه او په واورو کې به یې ګډه کړه. ددې به خومره خوند و هغې دچایو پیاله راواخیسته او یو ګوټ یې ترې وکړ. اوس خواښې یې هم د بخارۍ سره نږدې کیناسته، داوسکو او دبادامو کاسه یې ورته وړاندې کړه، نازو یو بادام راواخیستو اوورته ځیرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را یاده شوه دشنو بادامو په شکولو خوواړې مورترټلې وه.
دنازو خواښې څو شیبې دې ته وکتل او بیا یې وویل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راویښه شوه "هیڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وینا هغې بادام خولې ته کړو، په نکریزو سروګوتو یې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پرک ووهلو.
نن خومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځایونو میلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپیره همدغه میلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ایندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې یواځې وې. دنازو میړه انور کار ته تللی و دی په سر کارې روغتون کې ډاکتر و،یوه میاشت به یې د ورځې کار کاو،او یوه میاشت دشپې، نازو له کلې ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ایسیدو،درې وړې کوټه ګۍ او یو دالان په کې و، غولی یې نه و ،ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په یو وړوکي کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته یو ټغر ځوړند و،څکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکیو به خلکو ددوی دالان لیدی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو به د شین اسمان دلیدو لپاره له کړکیو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاریدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په یوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅومیلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ یو څو ښځې وې چې دنازو خواښې سره یې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بیا دچایو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګیا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شیان یوړل شول نو ټولو یې ډېرصیفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب یې خبرې کولې، ددې دکالو پټرو ستاینه وشوه، نن هغې ځان هم ښایسته کړی و.

انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته یوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به یې دډوډۍ صفت وکړې یا ددې ښایست به وستایي خو ده هېڅ ونه ویل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخواښې یا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپیر نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خواښې هم ورته ویل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.

نازو دښونځي سبق نه و ویلی خو لیک لوست یې زده و، رنګ یې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډیره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به یې په ټي وي کې هندي فلمونه لیدل،دنازو هم دا فلمونه خوښیدل، په تیره بیا هغه سندرې چې جینۍ او هلک به په کې په ښایسته ځایونو کې ښودل دوی به دیو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر یو بل به ځارېدل.

دنازو دا ارمان و چې یو ورځ انور هم دا ښایسته ځای ته بیولې وای،خو بیا به یې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سړکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، خټې وې،دکلي نه یې ورور راغلی و او ورته یې ویلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپین و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنازو په زړه کې وګرځیدل چې دا هم دفلمي جینۍ په شان موزې په پښو کړي، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړینه خولۍ په سراو هم هماغسې وړین مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپینه واوره کې یې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو یوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې،اوس یو میاشت کیده چې موریې نه وه لیدلې،هغې دپلار څیره رایاده کړه او زړه یې راډک شو.

خواښې یې ډیره ښه وه او ورته یې ویلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به یې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې یادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به یې دمننې یوه څپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله یو څه ووایي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه یوه خبره دستاینې نه راوتله. یوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه یې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو،شونډې یې سرې کړې په مخ یې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې یوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښیدواونازو دخپل واده د جوړو نه یوه ښایسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیګر له کاره راتلواوهغه ویلي و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري. نازو به بیا بیا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوې،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه،په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې یې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او یو څه به وایي،هغه نن ډېره ښایسته شوې وه،پنځو بجو ته یو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به یې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژړدپخلي کوټې ته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چاى دم کړى و. بيا دوى درې واړه کښيناستل او چاى يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو.

دهغې هم داسې ښمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوى بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښى وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغوندې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولى وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړى تندى تريو کړو، بيا لږ موسکى شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوشۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه.

دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو.

هلته دکاغذې رومالونو ډبلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلى مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم دغسې خوښه يې"دايې وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډبې نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يې ورسره يوځاى پاک کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چي هر انسان هم هاغسي ژوند تيروي چي تيرول يي غواړي... ځيني خبري دي چي مونږه يي بدلولی شو،هم دا وه چي مونږ څلور ورونه خويندي يي په ښونځيو کي داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چي ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مي له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کي دموټر ديوه ټکر پيښه داسي وشوه چي زمونږ کور پري وران شو، پلار مي مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکي مو په کلي کي له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.

هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و ،زما د غوښتو لپاره چي کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کي و، په ښار کي يي ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چي له ما ځان بي غمه کړي. زه دومره ښکلي هم نه وم. اخر دکوژدني ورځ وټاکل شوه، خپلوان مي د کلي نه هم راغلل او څو ورځي زمونږ کره ډيره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کي راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريي سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يي راته په ګوته کړه خوپه ښځو کي پټې -پټې خبرې رواني وې. مازديګرچي ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډيره خفه وه زما دترورويانو سره کښيناسته او ټولي ګاڼې يي بيا راواخيستي. ښځو دا ويلي و چي ګاڼې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلي ګاڼي له اروپا راوړل شوې وې،ډير غمي په کي لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده ،ګاڼي د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډيره لږه وښودله. وروستۍ خبره يي داوه چي داسي ګاڼي څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسي سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړي وی.

اوس نو زما ترونو داسي فکر کاوو چي ګونډې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يي ورته وړاندې کړو. دا چي نن صبا داسي ګاڼي د خلکو ډيرې خوښيږي اوداګاڼي په ډيرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله.

(c) ketabton.com: The Digital Library
اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګاڼو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې یوه څه بد ګوماني پیدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بیخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بیرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر یې لاس کیښودو او راته یې وویل اوس به ستا خبره منل کیږي، وایه څه غواړې؟ما ورته وویل زه نور تعلیم کول غواړم.

زه پوهیدمه چې زما په کورنۍ کې هیچا په پوهنتون کې سبق نه و ویلی،جینکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته یا به ځمکې ساتلې یا به یې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خویندو هم سبق ویلو،دوی تر ما ښایسته وې یوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوریدل او زما د وروستیوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پیغام راغی.

مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پیژندل، هلک لکه زما په شان یتیم و ، د هغه مور له دې هم خبره وه چې زه یو وارې کوژده شوې وم .زما ماميګانو به مې مور ته ویل چې زبیدهڅېره خوشبخته ده چې خلک یې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شریفه وه، بیا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ویستلو چې سبق مې پوره کیږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره یې یو څو پټې خبرې وکړې او ژر بیرته ولاړه. زما مور ساه نیولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ یې تښتیدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وویل چې دهلک کور ته چا لیک ورلیږلی دی چې زبیده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شیریني هم دغسې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغو نورو خلکو درک ونه لګیدو چې څه شول، ددې هلک مور وویل چې ماښوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردی جینۍ لپاره څوک زما زوی ووژني.

ما داخبره ډېره په سړه سینه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پیدا کړم او ورته ووایم"ته سخت بې غیرته یې"خو هیڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما یوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بیا مې ټولو ته خپله فیصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پیغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم "دزړه نه مې یو لوی پیټی لیرې شو نو په یو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خویندو ودونه یوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړو،اواوس دترونو سره یې دکاروبار چل زده کاوو.

هیچا به راسره د واده خبره نه کوله بس یو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېلیده،په کور کې دا او زه یواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شریکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په یوه ټوټه یوه ډېره پخواني قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنیکه بابا بنګله ویله،په اصل کې زما نیکه ډېر روشن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا یو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بیا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ویلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور لیدله.

زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعلیم کړی و،اورېدلي مې و چې یو څو جینکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ریبل خو ځان به مې یواځې احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمنې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او تردېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به دربانديې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.
خو اوس چې ما وليدو نو لوی سړی و ماته يې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. لهکوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وويل "په اينځری کې استاد دی"اينځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپېنو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل.
راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځيدمه چې دنيکه دښوونځې بيرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پيسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
يو مازديګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختيار مورهم وه چې ما پيژندله. دوی چاې وڅښلې او څو شيبې زما له مور سره کښيناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه.
ماښام مور راسره يواځې کښيناسته او راته يې وويل"تا اوس ټول عمر يواځې دتيرولو فيصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه يو څه پوهه ومه چې دبختيار مور يواځې زمونږ ليدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وويل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ويشتو کالو يمه او بختيار دنولسو کالو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواری زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالوته اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالي سره رواني وی. یوې جینۍ ټمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده ،"شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالي په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وریږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.

دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل ،"که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.

بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کیښودو.... بیا پاڅیدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځیدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موړراغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او ورووړو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوټمه)ایښې وه، نه وربانديې غمی لګیدلی و او نه وربانديې کار شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپېښې له ځايه لس کيلو متره لـيرې و. ددې روغتـون مشرـ ډاکتـر سمدلاسـه ټولو ډاکترانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تيار کـړي. هغـه مريضـان چې ناروغي يې دومره سخته نه وه دکټونو نه ايسته کړی شول. ځينې پـه کـې پـه خپله راپا ځيدل او خپلو خپلوانو يـې هغـه کولـه چـې ژر تـر ژره لـه روغتونـه يـې وباسي. دروغتون ايمبولانسونه په تيزۍ سره راويستل کيده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نورې خوړلي وې او دنورو په شان يـې زر ځان چمتو کړو چې دټپيانو مرسته وکړي. په لـومړي ايمبـولانس کـې درې ماشـومان و،شاهده ا و خليل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کـالو يوهلـک و،جـامې يـې شلېدلې او دپرهرونو نه يې وينې رواني وې،غزال ور وړاندې شوه،په ايمبولانس کـې ورته اکسيجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،دايمبولانس مرستندوی وويل: "ددويمې درجې مريض دی"غزال پوهه شـوه چـې دوينـې اړتيـا وه. فيصـل تـه يـې چيغه کړه او هغه ته يې د وينې د نمونې اخيستو وويل. د هلـک د سر ټـپ دومـره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شـوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخيرن و،دجامو نه يې دپټرولـو بـوی تلـو،غزال لـه ځانـه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لينګو پتلون قيچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتـۍ کې يې يوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه يې څيرې کړې وه او وينې ترې روانې وې،غزال چې ټـول پرهرونـه ورلـه پـټ کړل،نو ددمې لپاره يې دديوال سره ډډه ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل تـه روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نـه پوښـتنه وکـړه. که څه هم دهلک رنګ ژير بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"وينـې تـه اړتيـا نـه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي، بيا په تلو -تلو کې هلک تـه يـو نظـر وکتـل او ويې ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هـم لـه دې خبـرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بـد راتلـل، دبـې هوښـه مريضـانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولوليپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله. خو ډیر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه، په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې وربانډې پاک کړو،خیري او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوي او دهلک دڅیرې زیږ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوټي ویښته لندو،غزال تولیه یوواري بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وؤ، نري-نري ویښته یې دنوي خرئيل شوې ږیرې غمازان و. په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دامبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.

غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنډه لنډه کیده،هغه ته یې داکسیجن خولۍ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو. غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمیره نه کوله دنورو ټپیو داخیستو لپاره په برنډه کې روانه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library
چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې ستړګه پرې برابره شوه. يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستړور ته ولاړه. يوه ټرالی دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټيپانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالي فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وروړسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلي دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غړونه راوتل ته به وايې چا يې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کيښوده. ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټيپانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس داپريشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،يوچا غزال ته خبر ورکړېو،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تيرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېيمه لويه پيښه وه او دتيرې پيښې په پرتله اوس يې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب يې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال يو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه. په دريو کې يو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم يې چاته نه ومعلوم داکسيجن په خيمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې يې زخم جوړ دی خو دی يې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچيرته يې مزدوري کوله،مور به يې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به يې چيرته وي، وروڼه خويندې... هغې دځوان لاس ونيولو،يو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو،دده نبضونه يې وکتل بيا يې داکسيجن دليرې کولو امر وکړو،اکسيجن چې بند شو،نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخيسته،غزال ته يې وويل: "ته همدلته اوسه اوڅارنه يې کوه" غزال يوه ټپايي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځير وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې نوم به يې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه ګړاوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټيکي کينوله راوويستله ، هغه ځای چې شين شوی و يوه پټۍ يې پرې سليخ کړه، بيا يې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ يوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال وربانـدې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوستړګې پرانيـزه"دهلـک بانـه وروروپيـدل ،او غـزال پوهـه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شيبه نه وه تيره چې هغه وټوخيده غـزال دهغـه سر په خپلو لاسونو کې ونيولو داکسيجن دلېږې کيـدو وروسـته کلـه-کلـه مريضـان ټوخيـدل او ددې خبرې نښـه وه چې دی لـه خطـره بهـر دی غـزال پـرې بيـا غږ وکړو"سترګې پرانيزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شـوه تـه اوس جوړيې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شيبې غزال ته کتل نا ببره يې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅيدلی وی خو غزال را ټينګ کړو. "ته په روغتون کې يې...."هلک خپل لاس ته وکتل بيايې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وويل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لانـدې وويل بيا يې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس يې په سترګو کېښودو اوغزال وليـدل چې اوښکې دده پرانتګو راواني وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې يوبل مريض اوس ويده وو، غزال دهلک لاس په خپـل لاس کـې ونيولـو اوورتـه يـې وويل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر يـې کـړو"هلـک ناڅاپـه دغزال لاس کلـک ونيولواو غزال ته يې وويل: "زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفيق هم وو...دوکان...موټرونه ... يا خدايه ...اوس هغه بـه چيرتـه وي"دهغـه وجود په رېږدېـدو شـوغزال اوبـو تـه لاس کـړاو دده خـولې تـه يـې وړوکـی ګيلاس ونيولو، هلک يو دوه ګوټه وکړه اوبيـا پـه ټوخيـدو شـو،غزال دهغـه پـه تنـدي لاس کېښودو او ورله يې تسلي ورکړه بيا يې تـرې نـوم وپوښـتلو "ايمـان" غـزال پـه دړه د هغه نوم وليکلو د هغه په تندي يې دوجود دحرارت معلومولوپـاره يـو تـوره پټـۍ کېښوده، بيا يې يو څو جملې دراپور په توګه وليکلې او له ده يې پوښتنه وکـړه"تـه توان ته اړتيا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دايمان زړه ډوډۍ ته نه کيـدو خـو غـزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کېښودو،

(c) kitabton.com: The Digital Library

غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاينې نه وروسته يوځلې بيا دايمان دکټ سره جوخته کيناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ يې ورته په خوله کې ورکولې،ايمان اوس يوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ يې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی يې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ايمان ورسره ټوکه وکړه"سيګرټ څکلی شم"دغزال تندی تريو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې وای چې دايمان په سترګو کې يې شوخي وليده، او بيا يې وويل:"ته آرام ته اړتيا لری که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګيدلی دی دا ووهه." په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دايمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسری اخستل شوې وۀ اوپه کې هيڅ زخم نه ليدل کيدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دايمان مرکه هم په کې وه. په عيني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سياستدانانو خپلې-خپلې بيانيې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې روانې وې، ايمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه يې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به يې ده نه حال وپوښتلو اوبيا به نورو مريضانو سره اخته وه. ايمان غوښتل چې دا دې زيات وخت ورسره وي او يوه ورځ چې غزال ته يې ګيله وکړه چې اوس يې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وويل: "ته اوس ښه شوی يې"زما ډيوټي دهغو مريضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه يمه دايمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل يې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتيا يې وپالي.... خو د روغتون دځانګی (وارډ) دروازه کې يې قدم ونيولو ،مخامخ ديو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښايي دټريفيک کومه حادثه شوې وه بهر پوليس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نيولی و،دتندي نه يې ورته وينې پاکولې،سړی په هوښ کې وو. غزال ته يې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ايمان هم له هغه ځايه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې يې دغزال خبره بيا-بيا اورېده"زه نرسه يمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګڼدۍ دپاسه ایښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته.   اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګې اوزه خپل لاس دومره په وارخطایئ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلې یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګرې نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم. نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس ټمځې پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د ټمځې سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم ،دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولوڵم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپاڼه راته په لاس کې ونیسي،زه‌هغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپاڼه اخلم. نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپاڼو پر لوېې ګیډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابې دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپاڼې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم. په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیږه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپاڼه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادېږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده. یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان ځوواړې تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ځوواړې په سرکاري ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما ،خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایماندراه یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي. خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ایسیدم ،ځان راته وایې"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پـټ-پـټ خانـدل، په مایي ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامـه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل: "نارمـل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کـووم"ځان مـې غـلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نـه وې"مـا ورسره اسـتدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بـل چانـه پـاتې شـوې وې اوس بـه ددې سیکې خاوند پسې چیرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مـې پـه قهـر وویـل:"ښـه نـو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ بـه دا کـار کـوې، پـه دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حـق... زه ناراضـه شـوم" حـق مـې پـه دې دی چـې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپاڼه اخلم "...ځان وخانـدل" ښـه نـور" داچـې زه هـره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... مـا دخپـل ځـان په هکله څه ویل خوبس ودرېـدو او زمـا ځـای رارسـېدلی وو، زه دبـس نـه ورښـکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې تېرشوم نو د ورځپاڼې هټۍ رانـه څـو ګامـه لـیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا یې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګـي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي پـه یـو تـش صندق ناست او چای به یې څښلې. زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچـت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شـیلف دسـیګرټو قوتۍ،دبسـکټو او کاغـذي رومـالونووړې پیکټـې ایښـې وې،مـا دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیـب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکـۍ مـې ورځپـاڼو پـه ګیـډۍ کـې کیښـوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغـه تـه مـې پـه لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زمـا دننـه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو ورو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکیې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو...
اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکې د هر اړخ عکس اخلې. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو . تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګنې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې وليدل چې په هره برنده کې دلرګينو دروازو په بيخ کې لګيدلې دپيتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر يو بوټي سره يو باغبان ليدل کيدو، ځينې کوټي رنګ شوي ، دګرکيو دشيشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپيره دوړوکي ديوال دپاسه لګېدلې اوسپنيزې جنګلې په تور رنګ رنګ کيدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلايي ټکي په تور مرمر کې بريښيدل. يوه ورځ دروغتون مشر چې ما چيرې نه و ليدلی زمونږ ځانګې ته راغی، دټولو سره يې ښه په خندا خبرې وکړې. زمونږه مشره هم ورسره وه... راته يې وويل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اوداچې دهغې دراتللو نه يوه ورځ وړاندې به مونږ تمرين کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې يوشان تورې جامې يې په غاړه وې اوکړه وړه يې دپوليسو وو راغلل،زمونږ مشره ديو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل -خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشين سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه يوی بټنه کېکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشين تر شا زه به چاته ښکاره شوی واي، زمونږ مشرې دملکې په شان يوڅو قدمه اخوا دېخوا واخيستل،يو څو تنو سره يې په نرمه لهجه خبرې وکړې او يو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې يو تن خپلې ګړۍ ته وکتل او ويې ويل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بېرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړريسټورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځايه بهر چمن ښکارېدو،درېسټورانټ زياتره کارکونکي ما پيژندل په دوی کې کترين هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو يوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه. يوواری ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل ميز يې کيښوده چې يو سپين پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتي پيسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګې پر تښته کيښودې. ما ددې مشر ته شکايت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ يو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله -کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بيا به يې ورو غوندې وويل"زمونږ وطن يې مردار کړی دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميزونو دپاکولو پر وخت به يې دشوندو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريسټورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل: "پروا يې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنګ ته دتېرېدو پر وخت يې وروغوندې وويل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپاڼولخوا په ورځ کې يوځلې خو بې عزته کيږي خيرزما يې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته يادونه وکړه چې صبا ته به نګټايي تړې ،بس دلته "زما يې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنيکټايي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکټايي وتړله چې ميرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کيدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده ،جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټيکرې په جامو لګولې چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې ځانګې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلی وو ته به وايي چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي ګونجې ددريو پر ځای دولس شوې وې. پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيمرې سره دټيلي ويژن د فبلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لړه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي. په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پيژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دايکسرې دماشين بټن ته مې زور ورکړو، يومريض مو دوړاندې نه تيار ودرولی و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لګه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم. ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو داېکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو. زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربراندې لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بوډۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وې او زما دبري اعلان وو. ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو ،فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي ... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونګړي...ښایي له ما ښښه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چرې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل: "څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې شيبې

نرگس دتيرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شيان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به يې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به يې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرگس دکونډېتون کال پوره شوی و، تېر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرگ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو ديوځای ژوند مزې يې پرې کړې. نرگس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لونه يې دخپل-خپل کور وې،يو زوی يې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو مياشتې پاتې شو،خو بيا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې يو کور ديوې کورنۍ لپاره بس گڼل کيږي دخاوند تر ژونده نرگس ډاډه وه چې خپل فرض يې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټيکسي چلوله او دورځې چې به يې خوب پوره شو نو دنرگس دلاس رنگا رنگ خواړه به يې خوړل،خو اوس دا يواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجيانې او دماتو پيسو بټوه يې په جيب کې کيښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې يوې وړې جينۍ خپل گلابيبايسيکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانيستې او په خبرو اخته وې، د نرگس په ليدو يې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووايو. دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرگس ددې دوکانداران پيژندل،دځينو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ويلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې ديوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه ډاډه شو، د تيرو څو ورځو د يواځې توب احساس يې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تېر کړی و ،ژبه يې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنيا په معاملو پوهيده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټيلي فون کوو، بيا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړينې نه وروسته يوه-يوه لور به ورکره پاتې کيده زوی به يې هم ليدو،بيا ورو-ورو ددوی راتگ کم شو په ټيلي فون به خبرې کيدې، نرگس به دزوی نه مروره وه چې هغه يې پوښتنه نه کوي، خو شهباز دښار په بل سرکې اوسيده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library
هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرگس به ماښام مهال ډېره زورېده، جانباز به راډیو ډېره اورېده او کله چې نرگس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل:"مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرگس ورته وویل: "اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه اوهغه ورباندې کار بندکړو، نرگس پرې ډېره گرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وه. بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرگس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وې، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خانې جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرگس به ویل کوټه هلک ته څنگه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملگری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه گرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې گېله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنگه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وگرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زرې په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زارۍ کولې چې ما هم واخله. ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرگس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله -کله به دجانباز نږدې ملگرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس ته به یې ویل ده ته وطني شیان ښخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي. هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرگس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول. دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرگس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې درېیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغې سحر ورته په ټیلیفون کې ویلې و چې دا زکام شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلۍ ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یواځې وه نو بیا...یو وارې ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دماښام او دیواځیتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونۍ راهیسې په کور کې یواځې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتېرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله. اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو ،ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله. دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغې زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېرې ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو. اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلې و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یواځې وي،خو لور یې یواځې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې دډوډۍ تابيا وکړه، اودواړو په گډه وخوړه،دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو. اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويځ په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه. دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه-نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو. په يوغسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې. هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به يې يواځې نه احساسوو. يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامي اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنگين لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنگه وريښمينې جامې په غاړه وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دڅادر په ځای دشیفون لوپټه یي په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو ته یې دهغه مخصوص عطرو خوشبویي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دملسو په خبرو خندل او څو وارې یې لور هم په غیږه کې ونیوله. د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حیرانونکی و، دوه لونې یې خوشحاله وې، نورو بیغوري څرگنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور ولیده نوتندی یې تریو ونیولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تللو راتللو څکه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره کوله.خو په خپل مور کې یې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وایي دهغه په زړه کې وگرځیده ،خو بیا دښځې په وړاندې یې مورته څه ونه ویل. شهباز چې دورځې دتیرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو ښځې یې لومړۍ خبره همدا وکړه"مورنن ډېر فیشن کړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ویل خو بس خپلې شونډې یې وچیچلې او دموټر رفتار یې نورهم تیزکړو. هغه ماښام نرگس دټیلیفون غوږۍ نیولی وه او په بل سر کې یې دخپل زوی ویناگانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنۍ به څه وایي دا خلک به څه وایي..."او بیا شهباز چې داشرف نوم واخیستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کا ډېراحترام کاوو دی دومره پریوتی انسان دی..."نرگس هیڅ ونه ویل بس ورو غوندې یې غوږۍ بیرته کېښوده اومخامخ لگیدلې هندارې ته ځیر شوه. په بله ورځ دهغې لور سیلۍ ورکړه راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانیسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو کې پټ و اوپه سر یې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو یوه ستړې موسکا راښکاره او بیا ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې کیسه

په کوڅه کې دجوارو دنینو خرڅونکي غږ را پورته شو"پـولۍ واخلئ پـولۍ... دکـور ماشومانو لویې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځایه را پاڅیده ،دڅادر د پیڅکې پورې تړلې پیسې یې پرانیستې او دخپل دروند وجود سره دکـوڅې پـه لـورې روانـه شوه، لږه شیبه وړاندې هغې پټاسې خوړلې وې چې وربنداري یې دچا دکوژدنې نـه ورته راوړې وې،او دهغـې نـه هـم وړانـدې هغـې دووه ی ی خـوړلې وه ،دووه ی نـه وړاندې یې ګندېرې ژولي وی او دګندېرو ضرورت ورته ځکه پیدا شوی و چې ډېـره مالګینه غوښه یې خوړلې وه. دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، یو ټوله ورځ خـواړه او بله په کټ به پریوته او سترګې چې به یې پټې کړې نـو ځـان بـه یـې دناوې پـه حیث لیدلو، دهغې په زړه کې بس یو ارمان و وواده...واده او واده...

دپیغلتوب په درشل کې به یې شپه او ورځ دا خوبونه لیدل چې ډېر ژر به یې څوک وغواړې. هغه په دې غم کې نه وه چې سرې به څنګه وي کار به څـه کـوي ځـوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنیا اباده وه،ځکه خو یـې سـبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خویندې چې واده شـوې،نو هـر چـا بـه ددې د راتلونکي پـه هکلـه خبرې کولې،بیـا دهغـې ورونـو هـم ودونـه وکړل،پـه کـور کـې ماشومان وزېږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور یې دپخلن کار نـه شـو کـولی، ځکـه خو دې د اخلي پخلي کار پـه خپـل لاس کـې واخیسـتو او هـم ددې ورځـې نـه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د دووه ی نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولـوو نـو پـاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشـه ښـکارېده،دکوڅې نـه یـو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې تـه یـې دخـوراک دشیانو دخرڅولـو لپاره ضرور ناره وهله،"وړې دي وړې ... دجوارو نینی ګندېرۍ...نان خطایي...کیـک یوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کې وویـل: "خېټـه ده کـه ژرنـده...هـدو ودرېږې نه...خو دې به دهیڅا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې تـه وررولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسـته وه، پـه دې ځوانـه ځوانۍ کې خلکو وربانديې رنګارنګ نومونه ایښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library
ډومبکۍ،مېښه....پنډه شاببو....چاتۍ.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چي که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلي ټولي ګاني ورکومه،خو هلکانو به غوړونه ونیول چي دې غواګۍ سر به څوک ژوند تېروي.
ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتي کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چي کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولي دې داسي کیسه پیل کړه چي پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چي نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چي که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چي یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چي که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چي دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چي پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چي دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به وربانــدې راټــول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چي څوک به دخپل خور،لور وربېرې، خورزې یا لمسۍ ته داسي راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چي تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چي وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چي ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسي پرېږدم نیمګړې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې يې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور يې په غېږه کې نيولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،ديوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټيله کړه،دموټر ډريور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته يې اشاره کوله، لکه چې يې ويل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې.

" پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړيااحساس يې نه کاوو،که يوې تيرې دهغې پښه نه وى نيولې نو ښايي همدغسې به روانه وى ،دا هم هلته دسړک په غاړه په لويه تيږه کښيناسته، ماشومې تمنا ته يې وکتل هغه حيرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټى لاس يې ددې پر مخ کيښودو نو پښتنى وليدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه يې هم اوبه راوانې وې، د دى په اوږه دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.

څو شيبې وړاندې هغه په خومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به ېږدې او سلام به ورته وکړى، تمنا به کټ-کټ وخندل. د پښتنې مور د ساه لنډى مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅوا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړى و، هغه وارث چې د دوى د قام نه و، ددوى ژبه يې هم نه ويله او دخان زوى هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دي په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلي و چې ددى نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوى چلن وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پیغور ورکړی و"د بې غیرت" او د "بې ناموس" خطاب یې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پیغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه ټمنا له غیرې ښکته کړه،هغه اوس اودربدی شوه او دمور دګونډې سره یې ډډه ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه یې یو بسکټ راوویستلواودټمنا په لاس کې یې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چیغې وهلې،لاس پښې به یې غورځول، خو نن په حیرانونکې توګه غلې وه ،لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سرک خوشی و، هغه په ټیکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې یوه ورځ وه چې هغه دماما سره په یوې بلې ټیکسۍ کې له کوره ووتله، نه یې ورور لاس ونیولو، نه یې پلار په سرلاس کیښودو نه مور دهغې په سر قران شریف ونیولو نه یې پرې پټاسې وشیندلې.
هغه په تیرو لسو کالو کې بیا خپل کور ته نه وه تللې، پلار یې ویلي و چې که بیرته راغلې نو وژنم دې. ورونو به یې حال پوښتلو او کله- کله به یې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون یو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروریانو،ورته په وار وار مینت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته یادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددریو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کیده.
نن هغې یو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د لیدو په هیله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه ،خو پلار یې ددې دلیدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وویستی او د وړې ټمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونیولو،هغې ته یې وویل:"ببۍ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه یو څه وارخطا شوه خو بیا یې ځان کلک کړو او پلار ته یې وویل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لویه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... "

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"بښل مښل نشته...
"جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د ټمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه ټمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار ځپيړو راوغورځوله، وړه ټمنا په چيغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د ټمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وبا سي، هغې لکه د چرګې ټمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار څيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لونو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخواړو پتنوس ورسره وي. هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.

دبصرۍ خوابې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره ورېنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.

نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټکيده، خو لا کلکه وه "خداې خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينېږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدې وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوره او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو. بصرۍ له کټوۍ سر لرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خوهغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کېښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلي و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورلهديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلۍ را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.
عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وينې رواني وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لوڼې په ژړا شوی.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولږه شيبه وروسته شاخوباني دهغې دروازې نه سر را ددننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوباني ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرۍ پرهرونه وينځل، بيا يې کوركمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرۍ ته يې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوباني دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چې دبصرۍ سره کښيني خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخواښې غږ واوريدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوباني بيرته خواښې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو ټوله کيسه تيره کړه،او لکه چې دبصرۍ ټمه وه دخواښې لوړ غږيې بيا واوريدو"سړي خو همدغسې وي نو....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړينږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسې کول لکه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبريدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر يې ولې تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړهکړي،ځکه خواښې ورته ويلې و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئيدل د بام (چت) نه راپريوتل-

(c) ketabton.com: The Digital Library
د دروازې سره جنګېدل، د وړو غونډوسکی په سر لګېدل، د دیوال ته ړا پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانـدې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ویل. هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نـه خوشـحالیده،عالم خـان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کلـه ماشـومان بـه یـې رټـل، پـه دې جمعه خـو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.

فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه، هغې بـه ډېـرې پوښتنې کـولې او دبصرۍ سره بـه د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فیشني واوخبرې به یې هـم بل شان کولې.

په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېـرش کسـان بـه پـه دسـترخوان کښیناسـتل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صـابره دخواښـې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته بصرۍ غوښـتل چـې ورو غونـدې ځـان خپـل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کـور پـه لـورې روانـه شـوه نـو صـابره هـم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.

کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښېناسته نو هغـې اوس هـم سر اومخ په ځادر پټ کړی وو،صابرې ورته وویل: "څـه بـس دی اوس خـو سـرې نشـته مـخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېـده،خو اوس بلـه لاره ورسره نـه و،دمـخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورتـه یـوه شـېبه ځیر شـوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څـه چـل شـوی دی؟"بصرې وویـل: "هـیڅ" صـابرې دهغـې دتنـدي نـه دڅـادر پلـو اوچـت کـړو او دهغـې پرهـر یـې وکتلـو، بیـا یـې وویل:"عالم خان لکه چې بیا درباندې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ لـه شرمـه سـترګې ټیټې کړې،هغې غوښـتل چېځمکـه وشلیږي او دا پـه کـې ورکـه شي،هـیڅ یـې ونـه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعـث دی چې سرۍ دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي"

(c) ketabton.com: The Digital Library
دبصرۍ سترګي له اوښکو ډکي شوی" څه وکړمه......عالم خان په ورو خبرو په قهر شي.... زيات وخت زه ملامته يمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونيوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل يې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفريد خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟" د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټينګ کړل اوسترګې يې ومښلې"دا به زما په قسمت کې ليکلې وې... که نه نور ورونه خو يې ډېر ښه دی"صابرې بې واره وويل:

"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې يو څه پښيمانه ښکارېده.... ژر يې بصرۍ نه بښنه وغوښته او بيا پاڅيده بهر دماشومانو چيغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فريد ښار ته دتللو لپاره به کوڅې ته راوتلی وي،بصرۍ هغې ته مننت وکړو چې خواښې يا فريد ته دې څه ونه وايي ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بيا يې ورته نصيحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونيسی ،که هغه ورته څپيړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم يو شی ورباندې وغورځوی، بصرۍ پېکه خندا وکړه او ويې ويل:

"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلي غږ يې هغې ته وويل:"فريد خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولی، يوځل مې داوبو په ګيلاس ويشتی واو ورته مې ويلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې نندارہ وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشيشې ګيلاس ووينې رانه يې ليرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې يې دصابرې خبرو انګازې کولې.

ښوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه ښوورځو لپاره ښار ته دفريد خان کورته ولاړه، بصرۍ او شاخوباني به دډوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی دخبرو موضوع به ډېرۍ دصابرې خبرې وي،دوا ړو ارمان کاوو چې دتعليم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بيا به يې دهغې دشيشې ګيلاس خبره رايادة کړه او وبه يې خاندل، بصرۍ يو سوړ اسويلی وکړو او ويې ويل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته يم چې د سړي نه راته بلا جوړهشوې ده" شاخوباني ورته وويل:"يواځې ستا لپاره .....کتل دې نه چې تيره ورځ يې د صابرې سره په څومره ورين تندي خبرې کولې" بصرۍ شېبه غلې وه،دا خبره رښتيا وه چې عالم خان دکور نه بهر يو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به يې دټولې دنيا ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د وروڼو خويندو به يې ډېر عزت کاو....شاخوباني ته يې وويل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهيږم چې څه وکړم که چيرته نه دصبر تاويز پيدا کيدو نو عالم خان ته به مې راوړۍ وای" شاخوباني ژر دهغې په خوله لاس کيښودو"پام کوه چې دتاويز خبره ونکړې....دبصرۍ مشر ليوراسلامي دې او دتاويزونو، زيارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواجنه لاره. دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعتهدموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارۍ اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل. بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلې وي که نه خوبيا هم هر شی يې ورته ژر-ژر پهدسترخوان کېښودو،اوس خويې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاسټيکو يو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دريو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وايي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بيا بصرۍ ته وکتل او ويې ويل:"ډيره بې عقله ښځه يې کنه" د بصرۍ زړه يو درز وکړعالم خان دڅپلو سره په کټ غزيدلی و. بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره يې ترې وپوښتل" خير خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځير وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې يوه څه نور جرات پيداکړو او ويې ويل" ښه نو ولې په قهر يې ډوډۍ تياره او ګرمه ده"

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کتونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړهنو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړهکوټه جوړهوه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې ناندرۍ ووهلې نو هلته به ویده شو.

عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې ځپلۍ ویستلې او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ -ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې ستړې شوې یې."

دبصرۍ دغوړونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې وړاندې راته کړې وای.عالم خان ډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خارښت پیداشو، هغه خپلې ځپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو درونډ شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لوري راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپارهلاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس څړیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.

بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.

په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې وهلو چې خلکو ته به څه وایي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرۍ به څنګه خلکو ته بانې جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.

په پټیو کې یو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خیر خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په یوه پیکه خندا وویل:

"نه یاره بیګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګیده...پوزه مې وینې شوه خو... خدای فضل وکړو".

اخوا بصرۍ شاخوبانې ته دشپې کیسه کوله او بیا یې ورته وویل:

"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتیدونکي) ګیلاسونو یوسیټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتیږي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنیما

نازنین خپله طلای رنګه بټوه په میز کیښوده او د اوچتو پونډو د نازکو پیزارو سره په کټ پریوته هما په یوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نیولی د مریو ګلابي سینډلو تنی یي پرانستلی.

پروین لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوټې سره جوخت غسل خانی ته یي منډه کړی وه.

دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګری زیبا د واده نه راګرځیدلی وی او د ډاکټرانو د لیلۍ په یوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروین وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټری ورستی کال (سیتاج) پوره کاوو چې ورپسی- به یي سبق خلاصیده. نازنین او هما د زیبا په واده کې د ګډون لپاره د پروین په کوټه کې ایساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زیبا د واده کارډ ورته رسیدلي وۀ. پروین چې د غسل خانی نه راوتله نو یوه شیبه یي نازنین او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروین د یوی کرسۍ نه ګدۍ راوخیسته او نازنین یي پری وویشته.

تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی یي؟ د نازنین او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی یمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروین خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسۍ یي واچوو نابره په کوټه کې رنګونه وځلیدل. د هغی په کمیس لګیدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره یو ځای شوی او په ټولی کوټې کې یي پړک وپړوک جوړ کړو. نازنین ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..." د دری واړو جینکو خندا په کوټه کې تودوالی پیدا کړو. پروین د یخچال (فریج) نه د یخو اوبو بوتل راویستو او په ګیلاسونو کې یي اوبه واړولی. ژمی تیر وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دریو ملګرو د واده ښایسته جامی له ځانونو نه وویستلی، مخونه یي د سرخی پوډرو نه پاک کړلاو په کټ یو ځای کیناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع یواځی زیبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زيبا هم پدی پوهنتون کې د دويم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دويم کال جينکو به په نوو راغلو محصلينو اوبه شيندلچې دوی په عذاب شی. تر يوی اوونۍ به جينکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشيندل شوی، زيبا دا حمله وربانـدی دومره ناڅاپی کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه يې وخويده او په ازغن تـار پريوته. ټولو جينکو چغی کړی . زيبا په لاس کې نيولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا يې را وچته کړه او په غيږ کې يې ونيوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ريتاېړی تری بيلی شوی. د هما په ليچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جينکۍ له ويری وتښتيدی. د زيبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په يوه ساه يې له هما بښنی غوښتلی. بيا يې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جينکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زيبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راويستلی او هما ته يې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بيا يې د داروگانو يوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو يې ملهم کيښودل. يوی جينۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بيا تر ډيره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپينی لوپټې په غم کې وه. هغه له موره ويريده. زيبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپينه لوپټه يې د هغی په سر واچوله. زيبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه. نازنين په هاسټل (ليليه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټې نيول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په ليليه کې دوه ډوله کوټې وی. يو هغه چې د څلورو جينکو لپاره وی، دويم هغه چې دوه دوه به په کې اوسيدی. د ليليی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټې وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جينکی ووسيدی. دوی به د مشری او د نورو جينکو تر منځ اړيکی ساتلی او ددوی ستونزې به يې لری کولی. نازنين ته هغه ورځ را په ياده شوه چې دې د څلورو جينکو کوټې ته خپل سامان يوړو نو هلته د ورانـدی نه ښې الماری، ميز او کټونه نورو اخيستی وو. د نازنين په نصيب کې شليدلې کټ او داسی الماری راغله چې يوه دروازه يې نه بنديده.

(c) ketabton.com: The Digital Library
د دوی د ټولګی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی ګودام ته یي د ځان سره بوتله. هلته نه یي نازنین ته یو ښه نوی کټ وروواستولو او په بله ورځ یي د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.

پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربانډی را پیښه شوه. بیا یي دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چی په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنګ د ښایسته ګلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی یي اسمانی رنګ پردی وی چې وربانډی د ګلابو واړه واړه ګلونه ګنډلی وو. هم دغه ګلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټي ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی ګدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منی او مالټی ایښی وی. د کوټی په بل ګوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربانډی د تازه ګلونو ګیډۍ ایښی وۀ. د زیبا کټ هم ریښتا چی څپر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربانډی هماغسی- سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالۍ ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلۍ (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړۍ هم جوړهوه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو . په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یي هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یي د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترگو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلايي کار قیمتی جوړهاو د لکونو روپو گاڼی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملگرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالۍ لاری پیدا کړی. دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟ پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یي کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلي. دوی هم هغلته...... گوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم يي بند کړو او خپلی ملسئ ته يي وویل دا زما ملگری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه. .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله يوه اوښکه يې هم تويه نه کړه،په موټر کې دکښيناستو پر وخت يې يو وارې بيا زما په لورې سر واړووو،په شونډو يې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې يې دومره پوښتنې وې چې زما زړه يې په موټي کې ونيولو،موټر يې روان شو نو ماته خپل وجود ډير دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.

اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو ځيرې را يادوم نو دلور سترګې مې لکه دډيوې را ښکاره شي،ځومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غيږ کې نيولې وه.

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غيږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.

ښايي زما دږيرې ويښته ددې د مخ ګلابي ځرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه. ځومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر ځو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر- ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلې کې بيا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده ،کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبارمې هم هلته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library
هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه لیرې یم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تېر شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما یو څو دماشومانو شیان واخیستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلي بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار یو شریک راته خپله خور په نکاح کړه. زما لور ددو میاشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غیږ کې ونیوله نو مینه مې وربانديې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ویلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کیږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دویم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وویل چې دا خبره سمه وه،هغه یوه شیبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بیا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا یو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي. دهغې او زما دکورنۍ سړو هیڅ ونه وویل،دویم واده څه عیب خو نه دی،زما مور،خویندوهیچا ،هیڅ ونه ویل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښیناسته. زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بیاکال کې یوواريې به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه لیده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دویم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی میلی ته تللې وه او زماښځې داسې گومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووینم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دمیلي نه راوړي شیان یې یو بل ته ښودل، ځلوبۍ یې خوړلې د ډوډۍ پر وخت یو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځینو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شین کمیس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ویستلې زما دلور نه یې کمیس لیرې کړو او هغې ته یې زما د ورېرې وچ کمیس په غاړه کړو.بیا دا لامده واړه-واړه کمیسونه او پرتوگونه په تناب ویړي کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.

دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواږه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.

بیا دژوند څرخ دومره ګرندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواړې کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما وروڼو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادوم او که نه. هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواړې کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه. ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.

په کلي کې به دنړدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې

واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر- ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دوېمې ښځې یوه میلمستیا وکړه .ددې میلمستیا په دوېمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې ځوک به نوکرۍ لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.

مانه خپله ناروغي هېره شوه،ځوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دوېمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوځه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکۍ یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

زه هېڅ خبر نشوم چې زما زامن ځه وختې کورته راغلل، دوی ځه وویل... ځه یې وکړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازدیګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټیلیفون وکړو، دشپې لپاره بیرته تلله او که نه. ما هغه ایساره کړه خو زما دوېمه ښځه خوشحاله نه ښکاریده.زه پوهیدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بنه ویني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتیرو ځوکلونو مینه په خپلې لور وشیندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بیا ناوخته هغه دمیلمنو دایساریدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پریوتم نو ښځې مې ژبه پرانیستله،هغې په یوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به رالیږلې وي؟دومره موده وروسته یې ولې راپریښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې دیوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوږو نه لکه چې یو لوی پیټی لیرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.
په دویمه ورځ هم ما دلور سره تیره کړه،دهغې غږ پرما ډیرخوږ لګیدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واوریدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډیډي" ویل، مازدیګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شیان راوړي.
هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښیناسته اوبیا یې پوښتنې پیل کړې ما ورته په قهر وویل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما لیدو ته راغلې ده کار لري... ولاړه به شي دمیرې دښمني ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوریدو لا په قهر شوه،راته یې وویل چې زه ډیر کمزورې یم، دا جینۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بیا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډیر څه وویل خو دې په ژړا پیل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول یو ځای کښیناستو،اوترډیره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور یوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بیا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که یوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي. ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله یو وړوکی تور صندوق یې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونیولو او کور ته یې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښیاستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډیره ښه هوا چلیده،دبرنډې دستنې سره درامبیل دګلونو ځیلۍ دسپینو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره یو ځای شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library
زما لور دځیلئ نه یو څو ګلونه وشوکول....بوی یې کړل او بیا راسره کښیناسته راته یې وویل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښیدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته یو ځای خوړلې وه. ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کیده،هغې وویل زما ټکټ دیوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته یې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هېڅ ونه ویل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هیڅ نشو ویلی،په سینه مې یو لوی کاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګیلاس نیولی و ما ترېنه یو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې یوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تیاره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وینځلی او سرخي پوډر یې کړی وو. زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دپرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو. د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دټللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه ځنګه تېره شوه..... سحر ځنګه وشو،هغې ځنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يـوواري مـې سـترګې دهغـې پـه سترګو ولګيدې،هغه ډېره پـه حوصـله مـوټر کـې کښيناسـته پـه شـونډو يـې موسـکا وه،خو په سترګو کـې يـې يـوه پوښـتنه وه.....او زه ددې پوښـتنې پـه ځـواب پسـې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مـې پـه ورځ کـې يـو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يـم خـبر چـې نـن ځويـه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.
خو زه چې ځـان تـه يـم دلـور سـترګې ويـنم او دهغـې دسـترګو هغـه پوښـتنه هـم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايې چې پاتې شه." .

پای

com: The Digital Libr

د ښاغلی عادل منصور پیژندنه :

میندې راوړي ډیرزامن ، ډیر اولادونه

یو یا دوه یی افلاطون یا سکندر شي

ښاغلی عادل منصور "منصور" د ډاکټر حمید منصور زوی او اصلاً د کنړ ولایت شیګل ولسوالی او سیدونکې او په قوم منصور خیل ماموند دې.

چی په (۱۳۸۸هـ ش) کال په کوزه پښتونخوا کې په یوې دینداره کورنۍ کی دې نړۍ ته سترګی غړولې اوس مهال په خپل ګران هیواد د افغانستان په جلال اباد ښار په اتمه ناحیه کی استوګنه غوره کړې ده او د اتمې ناحیی پوری اړوند د دامان منځنی ښوونځې کې د (۹)نهم صنف متعلم دی.

منصور که له عمره کوچنی دی خو د خپلی خاوری او مورنۍ ژبې او اولس د سرلوړۍ او ښیرازۍ ارمان یې د زړه په هنداره کې له ورایه معلومیږی. خلوص،صداقت،ایمانداري د ښاغلی منصور په څیره کې له ورایه محسوسیدلی شي.

زه"صادق" چی یې تر ډیره پیژنم یو تکړه پیاوړی او زیارکښ هلک دی زه دغه کوچني ځوان ته د ژوند په ټولو چارو کې له ستر خدای(ج) څخه د کامیابۍ غوښتونکی یم.

په درنښت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library